

Kad visada būtum jaunas

Dažnai prisimenu seną pokalbį. Jame buvo pasakyta, kad seneliai, kurie šiandien yra svarbiausi bažnyčių lankytojai, vieną dieną numirs ir bažnyčios liks tuščios. Užsiminiau, kad sensta visi ir vienus senelius keičia kiti seneliai. Taip pat ir bažnyčiose.

Nežinau, ar mano pašnekovas planavo pradėti lankyti bažnyčių senatvėje. Ar ir Jums taip - kai mokaisi vidurinėje, svajoji apie universitetą, universitete - apie darbą po mokslų, kai dirbi, lauki poilsio, kai ilsiesi - mąstai apie darbą, kai žiūri koncertą, spektaklį, esi Mišiose, galvoje - vakarienė? Kai esi jaunas, nori būti senas ir atvirksčiai? **Kodėl jaunimą vadiname „mūsų ateitimi“?** Ar jis ne dabartis? Turbūt svarbiausia - **dabartis. Šis laikas, šiandiena, ši valanda, dabar.** Kažin ar ne **taip reikėtų suprasti amžinybę?** Juk šituo skonėtis moko ir liturgija, įvesdama mus į kairo - dievišką laiką, kai sudabartinami tūkstantmetiniai įvykiai.

Kristus mums duoda valgyti savo Kūną ir gerti iš savo Kraujo taurės kaip tada, per Paskutinę vakarienę apaštalams. Tai kartodami mes atsisėdame su Viešpačiu aname valgomajame Jeruzalėje ir atsistojame po kryžiumi už Jeruzalės sienų. Sėdime prie bičiulystės stalo, kad pajėgtume apsiginti nuo priešiškumų ir kančios. Kaip Jis tada, taip mes šiandien. Tai - didžioji Devintinių iškilmės prasmė. **Gatvėmis nešdami Švenčiausiąjį Sakramentą visiems rodome savo stiprybės šaltinį.** Mes išpažįstame, kad rūpime Viešpačiui, nes Jis mus myli, t. y. nori gero ir stengiasi padaryti mus laimingus jau dabar, ne ateity. Šitai išreiškia **Jėzaus Širdies iškilmė.** Tai ir kunigų šventėjimo diena. Meldžiame, kad kiekvienas Bažnyčios tarnas - vyskupas ir kunigas - turėtų širdį, panašią į Jėzaus Širdį. Juk jie - Švenčiausiosios Širdies sakramentas pasaulyje.

Vienas teologas pastebėjo, kad **iš numirusių Jėzus prikelia tik jaunuolius, nes guodžia sielvartaujančius.** Kažin ar ne čia - veikliame mūsų sielvarte - gali būti nuoroda, kaip prikelti mirusius gyvus jaunos žmones (Lk 7, 11-17)?

Kada išmoksime dieviško meno -pasmerkti nuodėmę, o ne nusidėjėlį ? Atleisti nuodėmę iš meilės nusidėjėliui (Lk 7, 36- 8, 3) ? Aišku, kad tai dažnai sunki ir nepakeliama kančia, tačiau būtent tokią naštą mums uždeda Tas, kurį mes laikome Dievo Pateptuoju (Lk 9, 18-24). Jį parodė pasauliui Jonas, vadinamas Krikštytoju, kelio Jam ruošėjas, pranašas, nužudytas dėl Tiesos. Po Jėzaus ir Jo Motinos Bažnyčia švenčia tik Jono Krikštytojo Gimimą. O du didžiuosius skirtinguosius apaštalus Petrą (žydų) ir Paulių (pagonių) - kartu, nes juos suvienijo ta pati Evangelija, ta pati Roma ir ta pati kankinystė - vienam kryžiumi, kitam kalaviju. **Kodėl Jėzus nenubaudžia tų, kurie Jo nepriima** (Lk 9, 51-62)? **Jis gerbia žmogaus laisvę ir save.**

Tik dabar supratau, kodėl Jėzus pažadėjo palaiminimą beturčiams. Kaip paduosi ranką Jam, jei ji užimta? O Jo rankos pervertos vinimis. **Trisdešimt trejų mūsų Viešpats - amžinas, tad ir jaunas. Kaip ir tas, kuris vykdo Jo Tėvo įsakymus ir pasilieka Jo meilėje.**